



Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 387/05
26.05.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије, у Београду, у већу састављеном од судија: Николе Латиновића, председника већа, Николе Мићуновића, Зорана Савића, Миодрага Вићентијевића и Бате Цветковића, чланова већа, саветника Врховног суда, Драгице Гајић, записничара, у кривичном предмету против оптужених **АА, ББ и ВВ**, због кривичног дела фалсификовање новца из члана 168. став 2. у вези става 1. Кривичног закона Савезне Републике Југославије у вези члана 22. Основног кривичног закона, решавајући о жалби браниоца оптуженог АА – адвоката АБ и бранилаца оптужених ББ и ВВ – адвоката АВ и АГ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Пироту, К. 17/04 од 13. децембра 2004. године, у седници већа одржаној, у смислу члана 375. ЗКП, у присуству оптужених АА, ББ и ВВ и њихових адвоката бранилаца АГ, АБ и АВ, дана 26. маја 2005. године, донео је

ПРЕСУДУ

Делимичним уважавањем жалби бранилаца оптужених АА, ББ и ВВ, **ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ**, само у погледу одлуке о казни, пресуда Окружног суда у Пироту, К. 17/04 од 13. децембра 2004. године, тако што Врховни суд оптужене АА, ББ и ВВ, за кривично дело фалсификовања новца из члана 168. став 2. у вези става 1. КЗ СРЈ у вези члана 22. КЗ СРЈ, за која су наведеном пресудом оглашени кривим, **ОСУЂУЈЕ** на казне затвора у трајању од по три године, у које казне се оптуженом АА урачунава време проведено у притвору од 21. марта 2003. године па надаље; а оптуженима ББ и ВВ, од 23. марта 2003. до 02. априла 2003. године, док се у осталом делу жалбе бранилаца оптужених **ОДБИЈАЈУ** као неосноване.

Образложење

Окружни суд у Пироту пресудом К. 17/04 од 13. децембра 2004. године огласио је кривим оптужене АА, ББ и ВВ, због кривичног дела фалсификовања новца из члана 168. став 2. у вези става 1. КЗ СРЈ у вези члана 22. КЗ СРЈ и осудио их на казне затвора у трајању од по четири године, уз урачунавање времена проведеног у притвору; а према оптуженом АА изречена је мера безбедности из члана 69. и 168. став 1. КЗ СРЈ и то одузимања предмета – 140 новчаница у апоенима од по 50 еура и 10 новчаница у апоенима од по 200 еура са серијским бројевима из потврде о привремено одузетим предметима; протеривање странаца из земље у трајању од шест година рачунајући од момента издржавања казне по правноснажној пресуди; оптужени су обавезани да суду на име трошкова кривичног поступка солидарно плате 7.217,86 динара, а на име паушала 2.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Против наведене пресуде, жалбе су изјавили:

- бранилац оптуженог АА, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, с`предлогом да се првостепена пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или преиначи у смислу навода и предлога у жалби;

- бранилац оптужених ББ и ВВ, адвокат АВ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и

непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, с`предлогом да се првостепена пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или преиначи у смислу навода и предлога у жалби;

- бранилац оптужених ББ и ВВ, адвокат АГ, због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, с`предлогом да се првостепена пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или пак преиначи у смислу навода и предлога у жалби.

У свим изјављеним жалбама је стављен захтев да оптужени и њихови браниоци буду обавештени о седници већа другостепеног суда.

Републички јавни тужилац Србије, поднеском Ктж. број 519/05 од 21. марта 2005. године, предложио је да се жалбе бранилаца оптужених одбију као неосноване и првостепена пресуда потврди.

Пошто је у свему поступио у смислу члана 375. став 1. и 2. ЗКП, Врховни суд је одржао седницу већа којој није присуствовао уредно обавештени Републички јавни тужилац, на којој је размотрио све списе овог предмета заједно са побијаном пресудом, коју је испитао у смислу члана 380. ЗКП, па је по оцени навода у жалбама, наведеног писменог предлога Републичког јавног тужиоца, и датих објашњења оптужених и њихових бранилаца за наводе и предлоге из жалби, нашао:

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, нити повреду кривичног закона на штету оптужених на које другостепени суд, поводом жалбе, пази по службеној дужности у смислу члана 380. став 1. тачке 1. и 2. ЗКП.

Мада се жалбом браниоца оптужених ББ и ВВ, адвоката АВ, првостепена пресуда побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, у жалби се не наводи конкретно о којој битној повреди одредаба кривичног поступка се ради, већ се жалбени наводи јединствени за све жалбене основе своде на оспоравање утврђеног чињеничног стања и повреду кривичног закона. По наведеном основу, првостепену пресуду побија и бранилац оптужених, ББ и ВВ, адвокат АГ, наводећи да првостепена пресуда садржи битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 364. став 1. тачка 11. ЗКП, у жалби се наводи да је изрека првостепене пресуде неразумљива, да пресуда не садржи разлоге о одлучним чињеницама, да постоји знатна противречност између датих разлога и изведених доказа.

Међутим, Врховни суд налази да су изнети жалбени наводи неосновани. Ово са разлога што се у побијаној пресуди дати разлози о одлучним чињеницама и што нема никаквих противречности између записника о исказима датим у поступку и онога што се у њиховој садржини у пресуди наводи. У ствари и ови жалбени наводи своде се на оспоравање утврђеног чињеничног стања.

У свим жалбама изјављеним у корист оптужених, првостепена пресуда се побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, па се тако, с`тим у вези, у жалби браниоца оптуженог АА наводи да овај оптужени није извршио кривично дело у питању, дакле, понавља се одбрана оптуженог да је он за накнаду од 300 еура требао само да пренесе тај новац из Републике Бугарске у СЦГ и преда га, незнајући при том да се ради о лажном новцу. У жалбама бранилаца оптужених ББ и ВВ се тврди да оптуженог АА не познаје, да са фалсификованим новцем који је пронађен у возилу оптуженог АА немају ништа, да је закључак првостепеног суда да су оптужени дошли на гранични прелаз да преузму новац заснован на предпоставкама, да нема ни једног доказа да су се они од пре познавали са АА, а то је потврдио и сам оптужени АА.

Врховни суд налази да су изнети жалбени наводи неосновани, да је првостепени суд на основу изведених доказа наведених у образложењу првостепене пресуде, а пре свега исказа свеока ГГ, заменика станице пограничне полиције ДД, која је изјавила, да је ради провере података које је саопштио оптужени АА приликом контроле од стране цариника ЋЋ, а који је и пронашао фалсификовани новац у филтеру путничког возила којим је управљао оптужени АА, опис возила које треба да га чека на подручју граничног прелаза, позвала број мобилног телефона који је дао оптужени АА (Об___), на који се јавио оптужени ВВ. То је потврдио и присутни радник саобраћајне полиције ОУП-а Димитровград, ЕЕ, који је непосредно пре тога

зауставио возило беле боје "___", регистарске таблице __, у коме су били оптужени ВВ и ББ. Иначе, наведену мобилну картицу, оптужени су од места заустављања од стране саобраћајне полиције до повратка на гранични прелаз, извадили из мобилног телефона власништво ВВ, како би прикрили позиве са фиксног телефона пограничне полиције, и ту картицу је ГГ пронашла у роковнику, поново активирала и том приликом је утврђено да је то број мобилног телефона, који је саопштен од стране АА пограничној полицији, а преко кога је остварен контакт између оптужених АА, те ББ и ВВ.

С` обзиром на изнето, Врховни суд налази да је правилно првостепени суд одбрану оптуженог А да је новац у возило "жж" сакрио његов познаник из ___ - 33 и да он није знао да је у питању фалсификовани новац, и да оптужене ББ и ВВ и не познаје, оценио неоснованом, и дати разлози у том правцу не доводе се у сумњу жалбеним наводима браниоца оптуженог АА.

Имајући у виду напред изнето, правилно је првостепени суд и одбране оптужених ББ и ВВ, да су се они на граничном прелазу затекли због тога што су требали да бугарском држављанину чије је име или надимак ИИ предају видео касету са снимљеном борбом паса, односно да су у повратку до Новог Сада требали да одвезу ЈЈ, да оптуженог АА не познаје, да са фалсификованим новцем немају никакве везе, оценио неоснованим.

На правилност таквог закључка указују и чињенице да из телефонских разговора вођених критичног дана између оптужених ББ и АА, односно ИИ, како га оптужени називају, јасно произилази да из Новог Сада крећу два лица, оптужени ББ и ВВ, те да су исти требали да се нађу са бугарским држављанином на бензинској пумпи, а пошто он уђе у СЦГ на граничном прелазу ДД1, те да је оптужени АА на главном претресу (15. маја 2003. године), навео да се са лицима којима је требао да преда новац чуо два пута (тог критичног дана), да је знао њихова имена и да се та лица налазе ту пред судом, да је оптужени АА још у Бугарској имао број мобилног телефона оптуженог ВВ, да је, како је то оптужени ББ изјавио, он још у лето 2002. године од брата - оптуженог ВВ; добио број телефона ИИ из Бугарске преко кога су телефона контактирали током лета 2002. године, затим више пута иза тога па и критичног дана (20. марта 2003. године), а то је телефон __, да се у току 2002. године у Бугарској виђао са ИИ, у ствари са оптуженим АА, кога су они очигледно тако намерно звали, да су се они раније договорили да оптужени АА у Бугарској набави лажни новац, у намери да га преда оптуженима на граничном прелазу ДД1, а да га они по преузимању ставе у оптицај. С` тога жалбени наводи бранилаца оптужених ББ и ВВ да нема доказа да су оптужени било када контактирали са оптуженим АА, па самим тим нема ни доказа да је између оптужених ББ и ВВ с` једне стране и оптуженог АА с` друге стране постојао договор о извршењу кривичног дела, лишени су сваког основа.

Оцењујући остале жалбене наводе у колико се односе на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и примену кривичног закона, Врховни суд налази да су без утицаја на исход овог кривичног поступка.

Према томе, Врховни суд налази да је чињенично стање у овој кривично-правној ствари правилно и потпуно утврђено и на исто правилно примењен кривични закон, када су радње оптужених правно квалификоване као кривично дело фалсификовања новца из члана 168. став 2. у вези става 1. КЗ СРЈ у вези члана 22. КЗ СРЈ. Разлоге првостепеног суда дате у том правцу, као јасне, логичне, уверљиве и потпуне у целости прихвата и овај суд. С` тога се, жалбени наводи бранилаца оптужених ББ и ВВ, којим се првостепена пресуда побија због повреде кривичног закона, оцењују као неосновани.

Врховни суд, даље, налази да су правилно утврђене све околности релевантне за одмеравање казне оптуженима, али да тим околностима, није дат одговарајући значај, што је за последицу имало изрицање неадекватне казне затвора чије трајање није сразмерно са друштвеном опасношћу кривичног дела и оптужених као учинилаца.

Врховни суд је, с` тога, узимајући у обзир све околности које утичу да казна буде већа или мања, а које су наведене на страни 15 образложења првостепене пресуде, и дајући им онај значај који у случају оптужених и заслужују, оптужене осудио на казне затвора у трајању од по три године, оцењујући овако изречене казне сразмерне тежини кривичног дела и степену кривичне одговорности оптужених као учиниоца, те неопходне и довољне за остваривање законом предвиђене сврхе казне у члану 33. КЗЈ.

Оцењујући, у смислу члана 380. ЗКП, изречене мере безбедности одузимање предмета и протеривање

странаца, Врховни суд налази да су исте правилно изречене у смислу члана 168. став 5. и 70. КЗ СРЈ.

Са изнетих разлога, на основу члана 391. ЗКП, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар, Председник већа-судија,
Драгица Гајић, с.р. Никола Латиновић, с.р.

За тачност отправка

ЈЧ